

rest, og som ad en eller anden Vej maa komme til en Løsning efter al Sandsynlighed for Boulevardbanen. Man maa jo dog erindre, at denne Bane er ikke i første Række i Regeringens Forslag, og vilde vist heller ikke komme det, hvis man gik den Vej, som har været fremdraget fra andre Steder: at tage Gennemførelsen i mindre Slag. Dette er nogle enkelte Momenter med Hensyn til Arealudgiftsspørgsmaalet, som alle vise sig at komme op i Millioner i anden Retning, end det ærede Medlem fremsatte det, og disse Tal ere kun, hvad jeg saa nogenlunde har kunnet kontrollere, det øvrige vil virkelig kun kunne kontrolleres, naar man kommer til Forhandling i et Udvalg. Jeg skal dernæst gaa over til selve de to Forslag, og deres Afvejning mod hinanden, der er i saa Henseende under Behandlingen kommet nogle ny Momenter ind. Da det ærede Medlem den første Dag angreb Regeringens Forslag, udtalte han forfælskeligt, som han, der jo ellers beklager, naar Folk ikke ere konsekvente, nu ret let har ladet falde. Han udtalte om Regeringens Forslag om at lægge en Godsstation nebe ved Kallebodskajen, at det var en saa betydelig Forværrelse med Hensyn til Afstanden, og han fandt det højt uheldigt, men der behøvedes ikke andet, end at et enkelt Medlem, som det ærede Medlem mente talte for hele Handelsstanden, sagde, at han egentlig hellere vilde have den der end paa det ærede Medlems Plads, til at det ærede Medlem straks forlod sit Forslag og sagde: Jeg kan godt gaa med. Jeg bebrejder ikke det ærede Medlem dette, men naar han forlanger en saa absolut Konsekvens af Folk, er det ganske vist behyrdeligt saa let at kunne gaa fra, hvad han anser for den rette Løsning, til noget, som han to Dage i Forvejen mente var en højt uheldig Løsning, men jeg er i øvrigt fuldstændig enig med det ærede Medlem paa dette Punkt. Jeg tror, at det ærede Medlem har Ret i, at det er en bedre Plads, men det er ikke ganske konsekvent, og det er ikke let at veje og prøve, naar man en Dag staar lige over for en Mulighed og en anden Dag lige over for en anden. Der er ogsaa andre Punkter, hvor der under Sagens Løb er foregaaet en Forandring i Betragtningen af det ene og det andet. Godsbanegaardens Beliggenhed finder man jo altsaa i sin Helhed at være ganske god efter Regeringens Forslag. Jeg forstaar ærlig talt ikke, at man ikke, hvad Personbanegaardens Beliggenhed angaar, finder det samme. Jeg forstaar ikke den væsentlige Forskel, der skal være paa at lægge en lignende Banegaard lige Nord

for Frihedsstøtten og paa Regeringens Forslag, der vil lægge den lige Syd for Frihedsstøtten; hvis det virkelig har Betydning, som det ærede Medlem for Rjøbenhavns 4de Valokreds (Scharling) sagde, at blive paa den tilvante Plads, saa er det jo Talemaader, at en Forandring fra Nord til Syd for Frihedsstøtten virkelig skulde veje noget paa dette Punkt. Det synes virkelig, som om nogle af de væsentlige Indvendinger mod Regeringsforslaget ere ved at fortage sig. Jeg tvivler ikke paa, at det ærede Medlem ikke vil gaa med, men der er allerede Antydninger under Sagens Behandling af, at man mener at kunne gaa med paa væsentlige Punkter. Det, der nu er tilbage, er nærmest saadanne tekniske Indvendinger, som efter min Mening ikke have meget paa sig. Da jeg forrige Gang havde Ordet, oplyste jeg, at det ved en Vandlænsning under ganske lignende Forhold lige i Nærheden af den ny Banegaardsplads for saa Nar siden viste sig, at esterat et Areal var trolagt til 10 Fod under dagligt Vand, gik der 70 Dage for at saa Vandet til blot at stige 4 Fod. Jeg kan ikke tro, at nogen Tekniker, der vil se uhildet paa Sagen, kan se nogen Ulempe, der er værd at tale om, i Retning af dette Vandlænsningsspørgsmaal, men det ærede Medlem siger nu: det er min Overbevisning, at det er der, og saa staa vi der, og jeg mener derfor, at vi allerede snart ere ube over det Punkt, hvor det kan nytte at komme ind paa Diskussion. Jeg skal dernæst gaa videre med at veje de to Forslag lige over for hinanden, idet jeg gaar ud fra — det ønsker jeg absolut fastholdt — at det ærede Medlem vil løse denne Sag for al Fremtid. Det er nemlig de Ord, det ærede Medlem har brugt ikke en men mange Gange. Jeg vil vedblivende hævde over for det ærede Medlem, at en tilfredsstillende Løsning for al Fremtid er det ikke, naar Publikum her i Rjøbenhavn skal vedblive kun at have et Berøringspunkt med Banerne; og det ærede Medlem maa undskyldte mig, jeg finder, det er en Mangel ved hans Forslag, at der hermed ikke tages Hensyn til dem, der have mindre godt Raad. Jeg forstaar ikke, at han deri kan se, at jeg sigter ham for personlig ikke at tage Hensyn til Folk i smaa Raar, at han ikke kan abstrahere mellem Angreb paa et Forslag, som han mener er rigtigt, og sit eget personlige Forhold til andre Medborgere. Jeg kommer derved ind paa den lille Nørrebro Station, med Hensyn til hvilken jeg først ønsker at udtale, at naar vi der have forfælskelige Tal, var det, fordi det ærede Med-